

Asatroen

Intro: Min religion bygger på Asatroen og nordisk mytologi, med dertilhørende skabelsesberetning. Jeg tager udgangspunkt i forskellige fortolkninger af den Nordiske mytologi, og der er derfor steder hvor den måske vil afvige lidt fra den moderne fortolkning.

Opbygning:

Religionen er opbygget med højpræster som oftest er blevet taget fra deres forældre fra de var spæde, og trænet til præstegerningen. Ofte vil der være vanskabte og vansirede børn der vil blive taget, da man mener at de er mærkede af guderne. Højpræsterne er de religiøse ledere, og står for arbejdet ved de religiøse festivaler, hvor goder står for den daglige tilbedelse hjemme på bopladsen.

Udover højpræsterne, er der Goderne. En gode er, ofte, en høvding, der i dagligdagen står for ofringer, og bønner til guderne. En gode kan derfor som regel give velsignelse og lignende, stå for bønner og messer, men kan ikke lave større ritualer.

Guder:

Guderne er som vi kender dem fra Nordisk Mytologi, Odin, Thor, Frej, Freja, Tyr, Frigg, Sif, Idun, Balder, Brage osv. Jeg laver her en kort beskrivelse af de vigtigste.

Odin: Gudernes konge, gud for krig, død og klogskab. Også kendt som kongernes gud. Den ældste og første af Aserne, og skabte verdenen sammen med sin brødre.

Thor: Søn af Odin, Gud for styrke, mod, kamp, torden og frugtbarhed. Den stærkeste af guderne og beskytter af midgård og mennesker. Tager ofte på tur til Jotunheim for at finde eventyr, Gift med Sif.

Frej: Gud af Vaneslægten, Gud for høst, frugtbarhed og vejr. Bror til Freja

Freja: Gudinde af Vaneslægten, Gud for frugtbarhed, fødsel, kærlighed og kamp. Ejer en magisk halskæde, og får halvdelen af de faldne krigere.

Tyr: Den tapreste af guderne. Egentlig jættestedt. Gud for krig og strategi, for styrke, og for mod. Mistede den ene hånd til Fenrisulven.

Frigg, Odins kone, ligesom ham gud for Visdom, men også for helbredelse.

Sif: Den smukkeste af gudinderne. Har hår af ægte guld. Gift med Thor. Gudinde formødre og for hustruer, for Husholding og fødsel.

Loke: Jættestedt, men blodsbror til Odin. Kendt som en spøgefugl. Egentlig ikke ond men skaber ofte problemer. Gud for spil, tyveri, morskab, snuhed og kløgt. Ender som gudernes fjende.

Idun: Gudinde for ungdom og styrke. Hun har de magiske æbler som holder Guderne unge og stærke. Gift med Brage.

Brage: Gud for digtere og musikere. Gift med Idun.

Vår: Gudinde for foråret, frugtbarhed og for bryllupper, det er ofte i hendes navn man vier folk.

Balder: bor i dødsriget. Den smukkeste af guderne. Gud for retfærdighed.

Heimdall: gudernes vagtpost ved Bifrost. Kan høre græsset gro, og se ulden vokse på fårene. Når han blæser i Gjallarhornet, starter Ragnarok.

Skabelsesberetning:

I begyndelsen var der Nifelheim og Muspelheim, og intet andet. Mod nord herskede kulden i Nifelheim og mod syd herskede varmen i Muspelheim.

Nifelheim lå koldt og dødt hen, fyldt med tåge og is og kolde floder og kun et væsen levede der, Dragen Nidhug.

Muspelheim var et land af ild, så varmt var det, at selv sten kunne smelte, her herskede Surt, ildjætten selvom ikke meget levede her, da alt var i brand eller smeltet..

Før tidernes morgen begyndte da en flod af vand og dis at flyde fra Nifelheim, og en flod af ild, gnister og flydende sten flød fra Muspelheim.

Imellem disse to verdener var Ginnungagap. Det store tomrum.

Det var sort, for lyset fra muspelheim var ikke tilstrækkeligt til at oplyse det store intet.

De to floder flød ud i Ginnungagap, de flød langsomt, men tiden var endnu ikke født, og betød derfor intet.

Langsomt men sikkert fløj de mod hinanden.

Endelig mødte de to floder hinanden, og brød ud i røg og damp.

Sten blev skabt, og fra dampen rejste sig Ymer, urjætten. Det første væsen af kød og blod.

Efter Ymer kom koen Audhumbla.

Koen nærrede sig ved at slikke salt af en af de sten, der var blevet skabt, og Ymer nærrede sig med mælk fra dens yver.

Sådan var de i lang tid. Ymer kendte ikke andet, og stillede sig tilfreds med at leve sit ensomme liv.

Med sten byggede han sig en verden omend den var gold.

Træt lagde ymer sig til at sove. Han lagde sig tæt på Muspelheim, og varmen fik ham til at svede. Og sveden fra hans armhule skabte en mand og en kvinde, og hans fødder avlede en søn. Disse var jætterne, og hurtigt afledte de, Ymers børn, og befolkede det golde Ginnungagap.

Fra stenen begyndte en mands hovede at dukke frem, efterhånden som Audhumbla slikkede.

So hans krop, og hans ben, og til sidst var han fri og levende. Denne mand var Burre, og han var ikke af jætteslægt. Bure fik sønnen Borr af sig selv, og sønnen giftede sig med Jættekvinden Bestla, og med hende fik han tre sønner. Odin, Vile og Ve.

Odin, Vile og Ve besluttede at dræbe Ymer, og således gjorde de. Ymers blod oversvømmede alt, og alle jætterne - undtaget Bergelmer og hans kone - døde. De tre guder tog Ymers krop og kastede den ud i Ginnungagap, og med den skabte de verdenen som vi kender den. Hans kød blev til muld og udgjorde jorden, hans blod blev til havet, hans knogler blev mægtige bjerge og tænder og knoglesplinter blev til sten og klipper. Over verden lagde de hans hjerneskal, der blev den hvælvede himmel, og fire dværge, hvis folk var blevet skabt af de maddiker der var begyndt at æde Ymers kød, blev sat til at holde den oppe, nemlig Nordre, Søndre, Østre og Vestre. De rejste til Muspelheim og derfra bragte de gløder og gnister og satte på himlen til at lyse over verden, og de klareste blev til solen og månen.

Jættekvinden Narfe fik datteren Nat, der var mørk, og hun fødte Asen Delling sønnen Dag, der var lys og skinnende som sin fader. Guderne gav Nat en vogn trukket af hesten Rimfaxe, hvis våde manke efterlader dug i nattens løb. Dag fik en vogn trukket af Skinfaxe, der oplyser himlen og jorden.

En mand ved navn Mundilfare havde to smukke og strålende børn, en søn han kaldte Måne og en datter han kaldte Sol. Guderne blev vrede over dette og satte som straf de to børn til at styre vognen med henholdsvis månen og solen. Sols vogn, der trækkes af hestene Árvágen og Alstærk, jages af ulven Skoll, som en dag vil sluge solen. Månes vogn trækkes af Alsvider og jages af ulven Hate. Derfor bevæger sol og måne sig så hastigt over himlen. Ved ragnarok vil de to Ulve endelig fange deres bytte, og Solen og Månen vil blive opslugt og verdenen vil være mørk, ind til Surt kommer med sine ildjætter og sin brænd.

Og således begyndte vi at tælle tiden.

En dag gik Odin, Vile og Ve langs stranden, og da fandt de to træstammer, som var drevet i land. Da de alle tre var mægtige, og holdt af at vise sig, begyndte de straks at diskutere hvem der var bedst med en kniv. De gik straks i stand med at snitte, og de to stammer to form efter den form Aser og Asynjer havde. Kort efter de var blevet færdige, kom de atter op og skændes. Nu var det troldomskunst de ville overgå

hinanden i, for de kunne ikke blive enige om hvem der havde været bedst med kniven. Odin gav dem ånde og liv med sine troldomsord, Vile gav dem forstand og førlighed med sin og Ve gav dem sanserne til at opfatte alting. De to stammer rejste sig nu, og lignede Aserne, men havde ikke deres magt. De tre kaldte dem mennesker, mand og kvinde, og Gav manden navnet Ask, og kvinden blev kaldt Embla. Disse to gik nu ud og levede i den verden guderne havde skabt.

Herefter satte guderne et hegn af Ymers øjenvipper, så menneskene kunne leve i fred for jætterne. Dette sted kaldte de Midgård. Landet uden for kaldtes for Udgård eller Jotunheim - jætternes hjem.

Til sig selv skabte guderne Asgård midt i menneskenes land, men højt hævet over dette. Fra Asgård og til Midgård er regnbuebroen Bifrost, som kun guderne kan bruge, når de vil fra det ene rige til det andet.

Igennem alle disse verdener vokser Træet Yggdrasil. Ingen ved hvorfra det kommer. Men det forbinder os alle, dets rødder går dybt ned i underverdenen, og forbinder Midgårds muld med Jotunheim, og dets stamme vokser op igennem Asgård.